

отъ мене се е наслаждавалъ съсь благополучието? И не трѣбува ли веке човѣкъ да бѣде за туй признателенъ къмто Бога, защото злочестината е дошла да го смѣти?» По нѣкоги ми идѣше, съсь тѣзи припомнованѣта, да се нажелѣж и да плачѣж; нѣ тишината и радостѣта не се забавяхж да се роджтъ.

Отъ първитѣ дни още бѣхъ си намѣрилъ единъ приятель, 'нѣ вардачѣтъ или нѣкого отъ секундинитѣ нити пакъ отъ помѣжду сѣдницитѣ на процесѣтъ; той е обаче човѣкъ: кой е той? — Едно дѣте, глухо-нѣмо на възраст отъ петъ до шесть години. Баща му и майка му, обвинени за кражба, бѣхж отеждени, а злочестото сираче бѣше задържано отъ полицията съсь други дѣца, които се намирахж въ сжщото положенѣе. Сичкитѣ живѣяхж въ една стая ерѣцу моята, и на нѣкои часове бѣше имъ позволено да излизатъ, за да зематъ вѣтъръ по дворѣтъ.

Мѣничкото глупо-нѣмо дохождаше тогава подъ прозорецѣтъ ми, погледваше ма умилно и ми правеше приятни движения. Азъ му хвѣрляхъ единъ коматъ хлѣбъ: то го земаше, като скачаше отъ радостъ и са връщаше при другаритѣ си, та имъ раздаваше отъ него, и пакъ дохождаше подъ прозорецѣтъ ми да ѣде това което му останеше, като ми показваше признателността си съсь единъ погледъ отъ хубавитѣ си очи.

Другитѣ дѣца ме гледахж отъ далечъ, и не смѣяхж да се приближѣжтъ; нѣ мѣничкото глухо-нѣмо имаше за мене най-голъмата симпатия, и това безъ никакъвъ интересъ. Често то незнаеше какво да прави съсь хлѣбѣтъ дѣто му давахъ, и тогава ми обаждаше съсь бѣлѣзи, че то и другаритѣ му сж ѣли доета, и че нѣмали веке нужда. Като виждаше то нѣ-